

[Steen.]

har interesse for sin personlige garderobe, får ingenting; har man imidlertid andre hobby'er, kan man få de i sin tid afleverede våben helt eller delvis erstattet.

Jeg har fået henvendelse fra en skytteforening, der har afleveret et antal våben, og som ikke havde dem brandforsikret; den kan derefter slet ingenting få. Det kan de pågældende ikke forstå, og det kan jeg godt forstå, at de ikke kan forstå, for det er ligetil. Hvis man ikke har brandforsikret, får man ingen erstatning, hvis det brænder, men at det skulle indeholde en forpligtelse til uden erstatning at aflevere sine ejendele til staten, er ganske uforståeligt.

Men alle disse urimeligheder, der fremkommer, interesserer mig kun, fordi de viser, at når udgangspunktet er forkert, må resultatet også blive det.

Da jeg så meddelelsen i bladene, vægrede jeg mig rentud sagt ved at tro det. Min første reaktion var denne: nej, det kan ikke være rigtigt, den er for billig. Undskyld, jeg siger det så stærkt, men det lugtede ikke godt. Det havde ligesom en tanke i retning af det, man plejer at kalde en fidus, men det er naturligvis noget, staten ikke beskæftiger sig med eller benytter sig af.

Når jeg har rejst spørgsmålet, er derfor den egentlige hensigt den at få fastslået, at disse mennesker selvfølgelig ikke er skadelidte i krigsforsikringslovens forstand, ord, ånd og mening. De pågældende har efter ordre afleveret disse deres ejendele til det danske politi, og derefter er disse ejendele i det danske samfunds varetægt. Politiet, der har handlet på samfundets vegne, har fra dette øjeblik ansvaret for disse ting, og når man ikke ser sig i stand til at tilbagelevere tingene, må man efter min retsopfattelse erstatte dem. Jeg håber oprigtigt, at den højtærede justitsminister kan være enig i dette synspunkt.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Den oprindelige våbenaflevering fandt sted i henhold til justitsministeriets bekendtgørelse af 10. juni 1940. Våbnene blev afleveret til politiet og blev registreret, vurderet, renset og anbragt i forskellige depoter. Der blev afleveret 89 000 stk. våben, hvis samlede værdi ved indtegningen i statsbrandforsikringsfonden i 1941 blev opgjort til 4,4 mill. kr. Ca. 5 000 pistoler til en værdi af ca. 325 000 kr. blev efter afleveringen i

medfør af en lov af 1943 eksproprieret til brug for politiet, og en del jagtvåben blev senere tilbageleveret ejere, der fik tilladelse til at besidde jagtriffel. De øvrige afleverede våben samt ammunitionen blev efter den 29. august 1943 beslaglagt i de pågældende depoter af besættelsesmagten.

En anden omfattende aflevering af våben fandt sted i henhold til en tysk bekendtgørelse af 3. september 1943, ligesom der også den 29. august 1943 og de følgende dage direkte blev beslaglagt adskillige våben af tyskerne. Denne sidste våbenaflevering omfattede også våben, der tilhørte skytteforeningerne og disses medlemmer. Værdien af de i 1943 afleverede våben androg ca. 3,1 mill. kr., således at der ialt fra 1940 til 1943 var afleveret våben til en værdi af ca. 7½ mill. kr.

Størstedelen af disse våben var imidlertid forsvundet ved kapitulationen i 1945. Alle våben, som da var tilstede, og hvis ejere kunne findes, er tilbageleveret, bortset fra de pistoler, der som nævnt mod erstatning var overtaget af politiet.

Overfor justitsministeriet og politiet er der af skytteforeninger, jagtforeninger m. v. anmeldt erstatningskrav på godt 3 mill. kr., hvortil kommer anmeldte, ikke nærmere opgjorte erstatningskrav fra ca. 2 000 enkeltpersoner, hvoraf en del har mistet flere våben.

Med hensyn til selve kravet om erstatning for de mistede våben kan jeg oplyse, at et af finansministeriet i 1946 nedsat udvalg, der bl. a. undersøgte, om staten skulle yde økonomisk bistand til afhjælpning af tab, der var lidt ved de tyske myndigheders beslaglæggelser m. v., har beskæftiget sig med dette spørgsmål om erstatning for de beslaglagte våben.

Udvalget har udtalt, at der ikke efter gældende ret påhviler staten nogen pligt til at yde erstatning for disse til politiet afleverede våben. Udvalget fandt dernæst, at der heller ikke udfra et billighedshensyn var anledning til at yde våbenejerne nogen erstatning. Man lagde herved vægt på, at det for våbenejerne måtte være klart, at netop våben under en krigslignende tilstand ville være udsat for at gå til grunde, uden at der i den anledning ville kunne opnås erstatning. Videre sagde man, at der for den enkelte våbenejer ikke i almindelighed vil foreligge en sådan velfærdssag, at der er grundlag for at yde erstatning af statskassen fremfor det store antal tilfælde, hvor